

Forfatter: Thoresen, Anna Magdalene

Titel: BREV TIL: Reinhardt, Mathilde Wilhelmine FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1881-07-26)

Citation: Thoresen, Anna Magdalene: "BREV TIL: Reinhardt, Mathilde Wilhelmine FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1881-07-26)", i *Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901*, Gyldendalske Boghandel, s. 211. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001830099-000-shoot-L0018300990000076.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til Samme.

Elvenæs, Sydvaranger, d. 26. Juli 1881.

Du maa nu vide, Mathilde, at jeg er nu paa et overordentlig smukt Sted, som hedder Elvenæs i Sydvaranger. Her boer en Lensmand Klerk, som fører et forbausende gæstfrit Hus og hele Sommeren har et Rykind af Fremmede. Her er stort Laxefiskeri og en rig Birkevegetation og den utroligste Masse af sorte Myg. Man gaaer indhyllet i Slør, men kan alligevel ikke væрге sig for dem. Men til Trods for, at her kan være meget varmt, er her dog en ejendommelig skarp Luft, som man har svært ved at staa imod. Alligevel var den dog meget strængere paa Vardø. Endnu er der fuldt Solskin hele Døgnet rundt; men det vil nu snart tabe sig, skøndt Lysningen af Midnatssolen vil endnu længe bevares. Ja, det er mærkeligt at have Dag bestandigt; dog for mit Vedkommende er det — besynderligt nok — som Noget, jeg havde været vant til, og hvorefter min Natur havde indrettet sig. Jeg har aldrig været mig selv, naar Dagen sank; jeg føler mig skabt s. 212 til en evig Dag. Men, naar nu den lange Nat kommer, hvorledes vil saa denne Modsætning indvirke paa mig? Dør jeg af den? Det vil vise sig. Sommetider tænker jeg paa at flygte væk fra Vinteren. Men hvorhen? Nede i Kjøbenhavn er det, som om en bundløs Sorg ventede paa mig; og dog har jeg den jo med — stadigt tærende paa Resten af mine Kræfter. Ak, nej, jeg faaer nu blive og tage Skæbnen, som den behager at tilbyde sig.

14*

Det er en forbausende Følelse at være saa langt borte fra Verden og dog midt oppe i smukke, kultiverede Egne. Ja, Finnerne ere jo ikke meget kultiverede; men de gaa dog stadigt fremad. Nu skal jeg efterhaanden til at se mig omkring for at finde mit Stof. Det gaaer ikke altid saa let. Det kommer oftest som ved et Slumpetræf.

Jeg er saa træt, Mathilde, at jeg synker.